

PSC-PSOE: ningú no us trobarà a faltar

written by Agustí Soler | 14 de març de 2018

Salvador Illa, secretari d'organització del PSC-PSOE, en saber-se la marxa de la consellera d'ensenyament, Clara Ponsatí, de l'exili de Brussel·les cap a Escòcia, ha manifestat que "ningú la trobarà a faltar". Així de clar, així de miserable, així de poca-solta.

Malauradament les declaracions extemporànies i l'acció política dels dirigents de l'actual PSC-PSOE (molt més PSOE que no pas PSC) fa temps estan traspassant totes les línies vermelles. I, amb franquesa, em dol profundament. Que lluny queden aquells temps quan (exemple d'una situació en la qual em vaig trobar) des del Partit per la Independència (al govern de Barcelona amb els socialistes i Iniciativa) presentàvem per a aprovar al plenari una proposició a favor de les seleccions nacionals catalanes i els socialistes ens demanaren de pensar-s'ho i Ernest Maragall, en nom del seu partit ens presentava una proposta que millorava la nostra. Evidentment és la que vam aprovar en el plenari. Que lluny! Eren altres temps.

Què se n'ha fet d'aquell Partit Socialista de Catalunya que en el *Mítting de la Llibertat* del 22 de juny de 1976, al Palau Blaugrana –en el procés constituent del PSC-Congrés– sota el lema *Ganyarem la llibertat* es manifestava per “la lluita pel dret dels catalans a la nostra nacionalitat, per l'ús de les nostres institucions de govern i pel dret d'autodeterminació dels pobles” i apostava per “un partit, per tant, arrelat a la realitat nacional catalana entranyablement lligat a la resta dels Països Catalans”? Què se n'ha fet? On és? Existeix encara?

Hom dirà que avui dia el PSC està lligat de mans i peus al PSOE, que l'ha abduït i l'ha portat a formar part del grup

mafiós que aposta per la barroera i il·legal aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola sobre les institucions catalanes, sobre el poble català. L'epítet de mafiós no és cap frivolitat. Com hauríem d'anomenar els partits que han fet de la corrupció i del nepotisme la seva forma principal de vida i d'actuació? L'any 1977, en l'anomenat *Pacte d'Abril* (acord del PSC, PSOE i socialistes independents per la candidatura de les eleccions del mes de juny) se signaven sis articles. El cinquè deia així: "El reconeixement del dret a l'autodeterminació a les nacionalitats i pobles de l'Estat espanyol". Què se n'ha fet d'aquell pacte? Com pot el secretari general del partit, Miquel Iceta, tenir el desvergonyiment i la indecència de dir que Catalunya no té dret a l'autodeterminació? És que ni tan sols s'ha llegit els documents del seu partit? Fins on pot arribar la indignitat en la pràctica política? Quan el senyor Iceta manifestava a Madrid el 23 d'octubre de l'any passat que el referèndum d'autodeterminació no era aplicable a Catalunya i que el PSC-PSOE mai estarà a favor d'un referèndum per la independència, en quins referents se sustentava? En el *Pacte d'Abril*, potser?

El PSC-PSOE té una fundació, la Rafael Campalans, nom d'un dels fundadors de la Unió Socialista per allà els anys trenta i que fou regidor i diputat durant la República. Saben els senyors Iceta i companyia què deia Rafael Campalans respecte a Catalunya i el seu dret a la llibertat? Doncs prenguin nota per si no ho saben. Campalans deia. "Volem la total i plena sobirania política per Catalunya, per a fixar aleshores lliurement –tractant d'igual a igual la naturalesa del pacte federatiu amb els altres pobles ibèrics, i a ser possible, amb tots els pobles lliures de la terra". Com pot tenir doncs encara avui dia el PSC-PSOE el cinisme i la barra de mantenir el nom il·lustre de Campalans a la seva fundació?

Aquell PSC-PSOE que arribà a tenir majoria de vots l'any 2003, avui és una caricatura d'ell mateix, en caiguda lliure.

Declaracions com les d'en Salvador Illa encara hi ajudaran més. Sap molt greu pensar en el que dirien avui alguns dels seus fundadors i destacats dirigents i militants. Estic pensant en un Alexandre Cirici-Pellicer, en una Maria Aurèlia Capmany, en un Pep Jai. Poseu tots els noms que se us acudeixi, que són molts. Què dirien davant la fotografia del senyor Iceta amb els líders dels partits neofranquistes i lerrouxistes en una manifestació on l'acompanyaven símbols feixistes i nazis? Són molts, multitud, els que han deixat aquest PSC-PSOE a la deriva incapaç de fer una seriosa reflexió de saber cap a on va i de plantejar-se el perquè tants i tants catalans que li donaren confiança els han girat totalment l'esquena. El perquè NINGÚ NO ELS TROBARÀ A FALTAR.

Acabaré amb unes paraules d'un altre socialista, Manuel Serra i Moret, a qui no hauríem d'oblidar i que també fou fundador de la Unió Socialista de Catalunya, i que morí a l'exili. Deia així: "Recordem, si us plau, que som catalans per raons superiors a conquestes, rescriptes, noces reials, ingerències estranyes i plets subalterns, que en la història dels pobles passen com incidents perfectament superables. I el nostre deure és d'esgotar totes les forces, tots els mitjans, per a mantenir-nos com som o com hauríem d'ésser, fidels a la nació, sense servituds ni dependències, soldats del nostre sou, catalans fins al moll de l'os, més enllà de la vida i de la mort".